

บทที่ 3

ภาพอินเดียในวรรณกรรม รัศยาร์ด คิปลิง

วรรณกรรมของรัศยาร์ด คิปลิงกล่าวถึงอินเดียในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสภาพอากาศ วิถีชีวิต สังคม และวัฒนธรรม ซึ่งเป็นการเสนอภาพที่สร้างความแปลกใหม่ (exotic) ให้กับตะวันตก มีผู้ให้คำจำกัดความคำว่า exotic ไว้ว่า เป็นความแตกต่างไปจากที่เป็นอยู่ และเป็นสิ่งที่มาจากดินแดนไกลโพ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นประเทศที่อยู่ในเขตร้อน เช่น ดอกไม้ อาหาร กลิ่น และการแต่งกาย ซึ่งในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะใช้คำภาษาไทยที่แทนคำว่า exotic คือ ความแปลกใหม่

Excitingly , different, strange, unusual : as if from a distant and especially tropical country : exotic flower / food / smell and exotic dress. (Charles Carrington, 1955 : 360)

จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมของรัศยาร์ด คิปลิงนำเสนอภาพอินเดียที่มีความแปลกใหม่ (exotic) ในสายตาของตะวันตกออกมาให้ผู้อ่านได้รับรู้

3.1 จากความเป็นต่างชาติ หรือ ความแปลกใหม่ (Exotic) ที่ปรากฏในวรรณกรรมของรัศยาร์ด คิปลิง

ลักษณะเด่นของงานวรรณกรรมของรัศยาร์ด คิปลิง ประเทศอินเดียเป็นฉากเสนอภาพอินเดีย ทั้งในด้านสวยงามและในด้านความโหดร้ายของสภาพภูมิอากาศพร้อมกับคิปลิงได้แฝงทัศนะของเขาเองที่มีต่ออินเดียเอาไว้ในวรรณกรรมอีกด้วย ซึ่ง

สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่ชาวตะวันตกไม่เคยสัมผัสมาก่อน จึงก่อให้เกิดความรู้สึกแปลกใหม่(exotic)ในสายตาของชาวตะวันตก

ฉากของประเทศอินเดียที่มีความแตกต่างจากบรรยากาศในประเทศแถบตะวันตก ทำให้วรรณกรรมของคิปลิงมีเสน่ห์ มีสีสันแบบตะวันออก ฉากที่ปรากฏในวรรณกรรมทั้ง 3 เรื่อง เป็นองค์ประกอบสำคัญของเรื่อง พิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่า ถ้าฉากในวรรณกรรมไม่ใช่ฉากของประเทศอินเดีย วรรณกรรมเหล่านั้นก็จะขาดรสชาติที่มีความแปลกใหม่ และก็จะไม่บรรลุถึงจุดประสงค์ของผู้แต่งในการสะท้อนภาพความเป็นอินเดียที่ผู้ประพันธ์ต้องการนำเสนอให้ผู้อ่านได้รับรู้สิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ เช่นในเรื่อง Kim ถ้าไม่ใช่ฉากของประเทศอินเดียแล้วก็จะทำให้เรามองไม่เห็นถึงความแตกต่างระหว่างชาติตะวันตกกับชาติตะวันออก และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในตัวละครที่ต้องการตัดสินใจว่าจะเป็นคนของที่ใด โดยในตอนเริ่มเรื่องคิมคิดว่าตนเองเป็นคนของโลกตะวันออก ซึ่งความจริงแล้วคิมเป็นคนขาว คิมเป็นตัวแทนของโลกตะวันตก ต้องมาเผชิญหน้ากับโลกตะวันออกโดยมี ลามะเป็นตัวแทนของตะวันออก ผู้เขียนทำให้อ่านเห็นถึงความแตกต่างระหว่างตะวันตก และตะวันออก

ฉากที่ปรากฏในวรรณกรรมทั้ง 3 เรื่อง โดยมากจะเป็นฉากของภูมิภาคประเทศและภูมิภาคของอินเดียที่มีอิทธิพลต่อการนำเสนอเรื่องของคิปลิง ฉากในวรรณกรรมแต่ละเรื่องเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสร้างบทบาทให้กับตัวละครเอกในเรื่องฉากมีความหลากหลาย และฉากยังสะท้อนให้อ่านเห็นได้อีกว่าอินเดียมีลักษณะเป็นประเทศที่มีภูมิอากาศร้อน มีฝุ่น มีโรคระบาด และมีวิถีชีวิตที่มีความแตกต่างจากตะวันตก และมีเอกลักษณ์ของตนเอง เช่น การแต่งกาย เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นแปลกใหม่(exotic)ที่ปรากฏอยู่ โดยผู้ประพันธ์นำฉากมาสร้างเป็นโครงเรื่อง หรือผูกเรื่องเป็นปมปัญหาให้ปรากฏในเรื่อง จากวรรณกรรมเรื่อง *Plain Tales from the Hill, Kim* และ *The Jungle Book I,II*

ฉากที่มักจะเสนอให้เราเห็นอยู่เสมอในวรรณกรรมทั้ง 3 เรื่องก็คือ การบรรยายถึงภูมิอากาศร้อน ฝุ่นฟุ้งกระจาย และเต็มไปด้วยโรคภัยนั้น จะเป็นบรรยากาศที่พบได้จริงในอินเดีย และเป็นสิ่งที่เป็ความแปลกใหม่(exotic)สำหรับคนตะวันตก โดยศิลปินได้ให้ข้อมูลกับผู้อ่านในการกล่าวถึงภูมิอากาศของประเทศอินเดียในเรื่อง *The Jungle Book I,II* ว่า อากาศในป่าของประเทศอินเดียในหน้าร้อนจะมีความร้อนมากจนกระทั่งน้ำที่เคยมีอยู่อย่างสมบูรณ์ก็หมดไปแทบจะไม่มีให้สัตว์ในป่าดื่มกิน เช่นในตอนที่ว่า

All in the jungle was no more than skin and bone, and Bagheera could kill thrice in a night and hardly get a full meal. But the want of water was the worst, for though the Jungle-People drink seldom they must drink deep. And the heat went on and on, and sucked up all the moisture, till at last the main channel of the Wainganga was the only stream that carried a trickle of water between its dead banks. (Rudyard Kipling, 1894 : 155)

และในตอนทีกล่าวถึงบรรยากาศของอินเดียที่แสดงให้เห็นถึงความร้อนระอุมาก

Then, inch by inch the untempered heat crept into the heart of the jungle, tuning it yellow, brown, and at last black. The green growths in the sides of the ravines burned up to broken wires and curled films of dead stuff; the hidden pools sank down and caked over, keeping the last least footmark on their edges as if it had been cast in iron; the juicy-stemmed creepers fell away from the trees they clung to and died at their feet; the bamboos withered, clanking when the hot winds blew, and the moss peeled off the

rocks deep in the jungle, till they were as bare and as hot as the quivering blue boulders in the bed of the stream.” (Rudyard Kipling, 1894:112)

จากตัวอย่างจะเห็นได้ถึงสภาพบรรยากาศหรือฉากในช่วงหน้าแล้งที่โหดร้าย และก่อให้เกิดความเสียหายกับสรรพชีวิตต่าง ๆ ที่ต้องอาศัยธรรมชาติในการดำรงชีวิต ไม่ว่าจะเป็นต้นไม้ใบหญ้าต่าง ๆ ก็กลายเป็นสีเหลืองแห้งตายด้วยความร้อน ดินที่เคยชุ่มชื้นก็กลายเป็นฝุ่นดินที่ปลิวฟุ้ง ซึ่งสิ่งเหล่านี้พบได้ในประเทศอินเดียที่เมื่อถึงหน้าร้อนก็จะร้อนมากจนมีผู้วิจารณ์ไว้ว่าวรรณกรรมของคิปลิงเป็นการนำเสนอภาพอินเดียให้คนอังกฤษได้รับรู้ถึงบรรยากาศที่มีความแตกต่างของประเทศอินเดียนั้น เช่น ร้อน ฝุ่นฟุ้งกระจาย ดังที่เป็นภาพที่คนอังกฤษคิดถึงเมื่อก้าวถึงอินเดีย ดังคำวิจารณ์ที่พบในบทความที่ชื่อว่า The Times literary Supplement ในตอนที่ว่า

India, with its heat and dust, its diversities of creed and caste, was suddenly brought to the door the stay-at-home Englishman. (James P. Draper, 1992 : 2012)

ในรวมเรื่องสั้นชุด *Plain tales from the Hill* เป็นการกล่าวถึงสภาพภูมิอากาศที่มีความร้อนระอุในอินเดีย โดยสภาพภูมิอากาศที่ปรากฏอยู่ในเรื่องจะเป็นเสน่ห์ เอกลักษณ์ และความแปลก (exotic) ของอินเดีย ซึ่งนำไปสู่การนำเสนอแก่นเรื่องและตัวละครเช่นในเรื่อง *False Dawn* ที่มีการนำเรื่องพายุทรายที่มักจะเกิดขึ้นในอินเดียมาทำให้เรื่องเกิดการพลิกผันของเรื่องในตอนที เขามาเรชชวนนางสาวคอบไลจ์ออกเที่ยวขี่ม้าในตอนกลางคืน เพื่อขอแต่งงาน แต่เรื่องกลับพลิกผันเพราะว่าในการออกเที่ยวขี่ม้าในคืนนั้น ได้พบกับพายุทราย ทุกคนในขบวนที่ออกเที่ยวต้องแยกย้ายหาที่หลบพายุ จึงทำให้เขามาเรชขอแต่งงานผิดคนไปขอแต่งงานกับนางสาวคอบไลจ์ผู้พี่ ความจริงเขามาเรชต้องการจะขอแต่งงานกับนางสาวคอบไลจ์ผู้น้อง จึงทำให้เรื่องเกิดพลิกผัน

และเป็นปมปัญหาขึ้น พร้อมทั้งยังเห็นถึงความรุนแรงของพายุทรายที่มีความรุนแรงมาก ซึ่งถ้าพูดถึงพายุทรายอย่างเดียวก็น่าจะจินตนาการไม่ออกว่าเป็นอย่างไร แต่เมื่ออ่านการบรรยายของคิปลิงที่บรรยายถึงพายุทรายแล้วก็ทำให้เข้าใจมากขึ้น

I had felt that the air was growing hotter and hotter.... Burning hot wind began lashing the orange-trees with a sound like the noise of the sea. Before we knew where we were the dust-storm was on us ...It was a grand storm. The wind seemed to picking up the earth and pitching it to leeward in great heaps; and the heat beat up from the ground like the heat of the Day of Judgement.

Through the rattling of the trees and howling of the wind I did not catch his words at once, but at last I heard him say, I've proposed to the wrong one.

(Rudyard Kipling, 1928:47,48)

ฉากหรือบรรยากาศที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่เมื่อเรากล่าวถึงอินเดียก็คือ โบราณสถานที่มีมักจะปรากฏอยู่แทบทุกแห่งในอินเดีย โบราณสถานจะถูกกล่าวถึงอยู่ในเรื่อง *The Jungle Book I,II* ซึ่งเป็นการกล่าวถึงโบราณสถานที่น่าไปสู่ปัญหาของตัวละครเอกของเรื่อง คือเมาคลี ถูกลิง บันดาล็อก(Bandarlog) จับตัวไปยังแหล่งที่อยู่ของลิงที่เป็น โบราณสถานที่อยู่ของลิงนี้เองเป็นกฎที่ห้ามสัตว์ต่างๆเอาไว้ว่าบรรดาสัตว์ต่างๆไม่ควรไป นอกจากนี้บรรยายฉากดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความลึกลับ ความน่ากลัว และน่าดึงดูด ชวนให้ติดตามเรื่องต่อไป พร้อมกันกับเป็นตัวบอกให้สัตว์ในป่ารู้ว่า เป็นสถานที่ที่เคยเป็นที่อยู่ของมนุษย์มาก่อน ดังนั้น โบราณสถานแห่งนี้เป็นที่ที่สัตว์ต่างๆ ไม่ประสงค์ที่จะเข้าไปใกล้ ดังคำบรรยายในตอนที่ว่า

Mowgli had never seen an Indian city before, and though this was almost a heap of ruins it seemed very wonderful and splendid. Some king had built it long ago on a little hill. You could still trace the stone cause ways that led up to the ruined gates where the last splinters of wood hung to the worn, rusted hinges. Trees had grown into and out of the walls; the battlements were tumbled down and decayed, and wild creepers hung out of the windows of the towers on the walls in bushy hanging clumps." (Kipling, 1894 :44)

การบรรยายถึงโบราณสถาน หรือเมืองเก่าเป็นสิ่งที่มีความแปลกใหม่ในสายตาชาวตะวันตก ในเรื่อง *The Jungle Book* และนำไปสู่ลักษณะของการนำเสนอเรื่องแนวผจญภัยเช่นการท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่างๆในป่าของตัวละครเอก และการล่าสัตว์เป็นอาหาร ที่ทำให้ผู้อ่านเรื่อง *The Jungle Book* มีความรู้สึกตื่นเต้นและรู้สึกแปลกใหม่จากการบรรยายถึงโบราณสถานที่คนตะวันตกไม่เคยพบเห็นมาก่อนการกล่าวถึงโบราณสถานนำไปสู่ประเด็นเรื่องความลึกลับ ซึ่งนำไปสู่ความคิดเรื่องทฤษฎีสมบัติ หรือขุมทรัพย์ที่มักจะถูกฝังอยู่ภายใต้โบราณสถาน เป็นเรื่องที่สร้างสีสัน และความน่าติดตามให้กับผู้อ่าน และได้สัมผัสกับบรรยากาศของอินเดียที่เต็มไปด้วยเมืองเก่า หรือโบราณสถาน ซึ่งเป็นเรื่องที่อยู่ในวรรณกรรมเรื่อง *The Jungle Book* โดยขุมทรัพย์นี้มีผู้ดูแลคืองูขาวที่เป็นงูแก่ที่คอยอยู่ดูแลสมบัติอยู่ใต้ดิน ในตอนที่กล่าวถึงทรัพย์สมบัตินี้เองเป็นฉากที่โยงไปถึงความสามารถของตัวละครเอกที่ได้รับการทดสอบการใช้ชีวิตในป่าอย่างปลอดภัยโดยการใช้ประเพณีการหักท่ายของป่า ซึ่งทำให้เมาคีรอดพ้นจากการทำร้ายของงูเผ่าสมบัตินี้ คีปลิงได้บรรยายถึงทรัพย์สมบัติที่ฝังไว้ใต้ดินไว้ว่า

I am the warden of the king's treasure....On it and in it, and rising through it, as wrecks lift through the sand, were jeweled elephant-howdahs of embossed

silver, studded with plates of hammered gold, and adorned with carbuncles and turquoises. There were palanquins and litters for carrying queens, framed and braced with silver and enamel, with jade-handle plies and amber curtain-rings; there were golden candlesticks hung with pierced emeralds that quivered on the branches....” (Rudyard Kipling, 1894:244-245)

การบรรยายถึงภาพของทรัพย์สมบัติที่ได้รับการดูแลจากพญาชวา เป็นสิ่งที่แปลกใหม่(exotic) ในสายตาของชาวตะวันตก เนื่องจากการกล่าวถึงงูเห่าสมบัตินั้นมักจะเป็นสิ่งที่ไม่ปรากฏอยู่ในวรรณกรรมของตะวันตก และงูเป็นสัตว์ที่อาศัยอยู่ในประเทศเขตร้อน ภาพที่ปรากฏขึ้นจึงเป็นภาพที่แปลก

ภาพของประเทศอินเดียที่ถูกนำเสนอให้เห็นถึงบรรยากาศของความร้อนอบอ้าว และเต็มไปด้วยฝุ่นแล้วนั้น จะปรากฏออกมาในวรรณกรรมแทบทุกเรื่องของคิปลิง เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าคิปลิงได้สร้างภาพลักษณ์ให้กับอินเดีย ซึ่งเป็นภาพที่ติดอยู่ในความคิดของชาวตะวันตกมาจนกระทั่งปัจจุบัน การบรรยายถึงภาพอีกภาพหนึ่งที่ขาดไม่ได้คือภาพของโรคระบาด หรือมีการกล่าวถึงการระบาดของโรคไม่ว่าจะเป็น อหิวาตกโรค มาลาเรีย ไทฟอยด์ โรคเหล่านี้นับได้ว่าเป็นโรคติดต่อที่ร้ายแรงและน่ากลัวในสมัยนั้น ผู้ประพันธ์ถ่ายทอดถึงสถานการณ์การระบาดของโรคออกมาให้ผู้อ่านรับรู้ว่ามีใครอยู่ในประเทศอินเดียมีโอกาสเสี่ยงที่จะติดโรคร้ายดังกล่าวซึ่งสามารถคร่าชีวิตของคนที่อยู่ในอินเดียได้ ในรวมเรื่องสั้นเรื่อง *Plain Tales from the Hill* คิปลิงได้นำประเด็นของโรคระบาดมาผูกเป็นแก่นเรื่องโดยใช้ชื่อเรื่องว่า *By Word of Mouth* เป็นเรื่องของแพทย์คูมัวส์ซึ่งอาศัยอยู่ในอินเดียแพทย์ผู้นี้แต่งงานใหม่ได้ไม่นาน ทั้งคู่ตั้งใจที่จะดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ในประเทศอินเดีย ภรรยาของเขากลับติดโรคไทฟอยด์ ทำให้ภรรยาเขาเสียชีวิตลงนายแพทย์คูมัวส์เสียใจมาก ต่อมาทางราชการส่งให้นายแพทย์คูมัวส์ไปนัดเคีย เพราะที่นั่นเกิดอหิวาตกโรคระบาดอย่างหนัก นาย

แพทย์คูมัวส์จึงเดินทางไปอินเดีย และนายแพทย์ท่านนี้ก็เสียชีวิตเนื่องจากติดโรคร้าย เช่นกัน เห็นได้นำสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศอินเดียจริงๆ มาสร้างเป็นโครง เรื่องที่สร้างความสนุกสนานให้กับผู้อ่าน และภาพอินเดียเป็นดินแดนที่มีโรคร้ายแรง ระบาดได้ง่าย เห็นได้จากตอนที่คิปลิงบรรยายไว้ว่า

“He discovered his mistake when an epidemic of typhoid broke out in the Station in the heart of the cold weather, and his wife went down. He was a shy little man, and five days were wasted before he realized that Mrs. Dumoise was burning with something worse than simple fever... Nearly every household in India knows that Doctors are very helpless in typhoid... We had seven cases of typhoid in the Station that winter and, as the average of death is about one in every five cases. At that moment a telegraph-peon came in with a telegram from Simla, ordering Dumoise not to take over charge at Maridki, but to go at once to break of cholera at Naddea.” (Kipling , 1907 : 319, 320, 323)

นอกจากการนำเรื่องโรคระบาดในอินเดียมาเป็นโครงในการแต่งเรื่องสั้นแล้ว ในนวนิยายเรื่อง *Kim* คิปลิงใช้โรคระบาด สร้างบทบาทให้ตัวละครเอกได้รับการยอมรับเป็นการสร้างสถานการณ์ที่สร้างวิระบุรุษให้กับตัวละครของเรื่อง ในตอนที่ Kim ช่วยรักษาเด็กที่เป็นโรคมมาแลเรีย

“It is no more than fever” said Kim. ‘The child is not well fed.’

‘He sickens at everything, and his mother is not here’

There was more drama in this abstracted, brow-puckered search through the tabloid-bottles, with pause here and there for thought and a muttered

invocation between whites. Quinine he had in tablets, and dark brown meat-lozenges, but that was his business." (Kipling , 1901 : 252)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า คิปลิงเสนอภาพอินเดียว่าเป็นดินแดนที่ภูมิอากาศร้อนเต็มไปด้วยฝุ่นและโรค ในงานประพันธ์รูปแบบต่างๆ ทั้งเรื่องสั้น และนวนิยาย อินเดียที่ร้อนระอุ เต็มไปด้วยฝุ่น และโรคระบาดนั้น จึงกลายเป็นภาพที่ติดอยู่ในความคิดของคนทั่วไปเมื่อก้าวถึงอินเดีย

ฉากประเทศอินเดียเรื่อง *Kim* ให้ภาพประเทศอินเดียที่สวยงามตรงกันข้ามกับภาพของอินเดียที่ร้อนฝุ่นฟูง เนื่องจากประเทศอินเดียทางตอนเหนือ หรือพื้นที่แถบภูเขาเป็นพื้นที่ที่มีทิวทัศน์สวยงามเหมือนกับประเทศทางแถบตะวันตก และอากาศไม่ร้อนเหมือนกับทางตอนกลางของประเทศ ในเรื่อง *Kim* อินเดียตอนเหนือ เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความสงบ ร่มเย็น ซึ่งเป็นภาพของศาสนสถานนั้น จะมีความ ซึ่งเป็นที่อยู่ของลามะ ดังคำกล่าวของลามะตอนที่ว่า

We will therefore go north,' said lama, rising. 'I remember a pleasant place, set about with fruit trees, where one can walk in meditation – and the air is cooler there. It comes from the Hills and the snow of the Hills. (Rudyard Kipling, 1901 : 263)

ที่อยู่อาศัยของลามะก็เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงบุคลิก หรือลักษณะตัวละครของคิปลิงได้ เช่นในตอนที่กำลังก้าวถึงความสวยงามของบรรยากาศแถบเทือกเขาในตอนที่ว่า

Through the speckled shadow of the great deodar forests; through oak feathered and plumed with ferns; birch, ilex, rhododendron, and pine, out on

to the bare hillsides' slippery sunburnt grass, and back into the woodlands' coolth again, till oak gave way to bamboo and palm of the valley (Rudyard Kipling, 1901 : 307)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นการให้ภาพความสวยงาม สงบของเทือกเขาที่ลามะอาศัยอยู่นอกจากในเรื่อง *Kim* ที่มีการนำเสนอให้เห็นภาพความสวยงามของธรรมชาติที่ตรงกันข้ามกับความคิดของชาวตะวันตกเมื่อก้าวถึงอินเดีย แล้ว ตัวอย่างข้างต้นทำให้เราเห็นถึงความสงบที่ขัดแย้งกับสภาพแวดล้อมของคิมความขัดแย้งนี้ คีปลิงสร้างขึ้นมาเพื่อต้องการแสดงความแตกต่างระหว่างตัวละคร 2 ตัวคือ ลามะ กับ คิม ภาพของความสงบ ร่มเย็นของภูเขาในตอนเหนือของอินเดียสะท้อนลักษณะตัวละครของลามะ (ศาสนา) คิมอาศัยอยู่ในเมือง ซึ่งมีแต่ความวุ่นวาย สับสน เป็นภาพสะท้อนบุคลิกลักษณะของคิม คิมกับลามะมีความแตกต่างกันในทุกๆ ด้าน เช่น คิมเป็นคนทันสมัยคนฉลาด ทันเล่ห์เหลี่ยมของมนุษย์ด้วยตนเอง แต่ลามะมีบุคลิกที่ตรงกันข้ามกับคิมโดยสิ้นเชิง ลามะไม่ทันเล่ห์เหลี่ยมของคิม ในตอนที่คีปลิงบรรยายถึงความวุ่นวายบนท้องถนน Grand Trunk ว่า

The Great Road which is the backbone of all Hind. For the most part it is shaded, as here, with four lines of trees; the middle road – all hard- takes the quick traffic. Now there are only country-cart and such like. Left and right is the rougher road for the heavy carts – grain and cotton and timber, fodder, lime and hides (Rudyard Kipling, 1901 : 79)

ในเรื่อง *The Jungle Book* คีปลิงได้มีการบรรยายถึงภูมิประเทศที่ให้ภาพที่สวยงามเอาไว้ด้วย นอกเหนือจากการให้ภาพของความโหดร้ายจนอาจเรียกได้ว่าเป็นภัย

พิบัติที่เกิดขึ้นจากอากาศร้อน โดยกล่าวถึงบรรยากาศในฤดูใบไม้ผลิซึ่งเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขของสัตว์ต่างๆ ที่อาศัยอยู่ในป่า ในตอนที่ว่า

Spring is the most wonderful, because she has not to cover a bare field with new leaves and flower, but to drive before her and to put away on hanging-on, over-surviving raffle of half-green things which gentle winter has suffered to live, and to make the partly dressed, stale earth feel new and young once more. (Rudyard Kipling, 1894 : 307)

จะเห็นได้ว่าความเป็นจริงแล้วคิปลิงไม่ได้นำเสนอภาพอินเดียออกมาในด้านลบเพียงด้านเดียวยังบรรยายถึงภาพความสวยงามของธรรมชาติในประเทศอินเดียให้ผู้อ่านได้รับรู้อีกด้วย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าอินเดียที่คิปลิงนำเสนอ นั้น เป็นภาพของประเทศอินเดียที่มีทั้งความสวยงาม และความโหดร้ายของภูมิอากาศอยู่ในที่เดียวกัน และยังเป็นภาพที่สร้างความตื่นตาตื่นใจสำหรับผู้ที่ไม่เคยพบเห็นอีกด้วย

นอกจากการนำเสนอภาพในด้านดี และไม่ดีของอินเดีย ที่ปรากฏในวรรณกรรมของรัศยาร์ด คิปลิงแล้ว คิปลิงยังได้เสนอภาพความประทับใจในวัยเด็กที่ติดอยู่ในความทรงจำของเขาเสมอ คือภาพบรรยากาศในยามเย็นที่มีลมพัดต้นไม้่วงและลมพัดใบกล้วยไหวในวรรณกรรมของเขา ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ยืนยันได้ว่างานเขียนของคิปลิง เป็นงานเขียนที่ให้ภาพแปลกใหม่(exotic) เนื่องจากการกล่าวถึงพันธุ์ไม้พื้นเมืองที่พบได้ในประเทศเขตร้อนเพียงอย่างเดียว เช่น ต้นมะม่วง ต้นกล้วย และภาพที่ออกมานั้น เป็นภาพที่ให้เห็นลักษณะของประเทศเขตร้อนได้อย่างชัดเจน เช่น ในวรรณกรรมเรื่อง *Something of Myself* ตอนที่ว่า

I have always felt the menacing darkness of tropical eventides, as I have loved the voices of night-winds through palm or banana leaves, and the song of the tree-frogs (Rudyard Kipling, 1937 : 2)

ฉากที่มีบรรยากาศคล้ายคลึงกับในเรื่อง *Something of Myself* จะพบได้ในวรรณกรรมอื่นๆ เช่น เรื่อง *Kim* ซึ่งบรรยายภาพประเทศทางเขตร้อนที่มีต้นไม้ประจำท้องถิ่น คือ ต้นมะม่วง

Then would Kim return soft-footed through the dust to his master under the shadow of a mango-tree or the thinner shade of white Doon siris. (Rudyard Kipling, 1901 : 281)

ดังนั้นเราสามารถวิเคราะห์ได้ว่าการนำอินเดียมาเป็นฉากวรรณกรรมของคิปลิง โดยมากมักจะมาจากประสบการณ์ที่ได้เดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ในอินเดียนำเสนอทั้งในแง่ลบ และในแง่บวก หรือหยิบยกมาจากภาพความประทับใจในวัยเด็กที่ฝังตรึงอยู่ในความทรงจำของคิปลิง คิปลิงได้เลือกแล้วว่าเป็นฉากที่เหมาะสมกับการสะท้อนภาพความคิดที่คิปลิงต้องการนำเสนอให้เห็นถึงสถานะ และภาพของอินเดีย จึงทำให้เห็นได้ว่าฉากในงานวรรณกรรมของคิปลิงมีความสมจริง

3.2 ภาพสังคมอินเดียที่ปรากฏในวรรณกรรม

วรรณกรรมของคิปลิงเสนอ ภาพสังคม วิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรม ซึ่งเป็นการให้ภาพของคนอินเดียที่มีความเป็นอยู่ที่ต่างไปจากวิถีชีวิตของตะวันตก และทำให้ผู้อ่านได้สัมผัสถึงรสชาติของอินเดียได้อย่างสมบูรณ์ ประเด็นแรกที่จะทำการกล่าวถึงก็คือ การนำเสนอภาพชีวิตของคนอินเดียที่ปรากฏในวรรณกรรม คิปลิงนำ

เสนอให้เราเห็นว่าคนอินเดียส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม และเลี้ยงสัตว์ ซึ่งภาพวิถีชีวิตดังกล่าวปรากฏในวรรณกรรมเรื่อง *Kim* และ *The Jungle Book* ในเรื่องจะมีการปูพื้นให้เห็นถึงอาชีพที่คนอินเดีย เช่น ในเรื่อง *Kim* ในตอนที่ว่า

All India was at work in the fields, to the creaking of well wheels, the shouting of plough men behind their cattle and the clamour of crows.
(Rudyard Kipling, 1901 : 72)

ในเรื่อง *The Jungle Book* คีปลิงเสนอภาพวิถีชีวิตของคนอินเดียท้องถิ่นทั่วไปที่อาศัยอยู่กันเป็นชุมชน ในตอนที่เมาคลีไปอาศัยอยู่กับคนในหมู่บ้าน คีปลิงบรรยายไว้ว่าคนในหมู่บ้านส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพเกษตรกรรม และเลี้ยงสัตว์ ส่วนคนที่ทำหน้าที่เลี้ยงสัตว์ก็คือ พวกเด็กๆ ในหมู่บ้าน เด็กๆ จะมีหน้าที่จูงวัวไปกินหญ้าในทุ่งหญ้าที่อยู่แถบเชิงเขา ดังที่คีปลิงบรรยายไว้ว่า

The custom of Indian villages is for a few boys to take the cattle and buffaloes out to graze in the early morning, and bring them back at night. (Rudyard Kipling, 1894 : 61)

ภาพที่คีปลิงให้เป็นภาพ ของคนอินเดียที่อยู่แถบชนบท ซึ่งมีอาชีพที่แตกต่างจากคนอินเดียที่อาศัยอยู่ในเมือง คนอินเดียในเมืองมีอาชีพเป็นคนรับใช้คนขาว ส่วนคนที่มีการศึกษาสูงจะประกอบอาชีพที่ไม่ต้องใช้แรงงาน เช่น เป็นพนักงานของราชอาณาจักรอังกฤษ หรือเป็นพยาบาล ดังที่คีปลิงบรรยายไว้ในเรื่อง *His Chance in Life* ในรวมเรื่องสั้นชุด *Plain Tales from the Hill* ในตอนที่กล่าวถึงตัวเอกของเรื่องชื่อ มิเชล ที่ทำงานเป็นลูกจ้างของรัฐบาลอังกฤษ

Michele was a Telegraph Signaller on Rs. 35. (Rudyard Kipling, 1928 : 79)

และกล่าวถึงอาชีพของคู่รักของมิเชลที่เป็นนางพยาบาล

The lady said Miss Vezzis was a bad, dirty nurse and inattractive. (Rudyard Kipling, 1928 : 78)

ตัวอย่างข้างต้นทำให้เราเห็นถึงอาชีพของชาวพื้นเมืองที่ได้รับการศึกษา และอาศัยอยู่ในตัวเมืองอินเดีย ส่วนชาวพื้นเมืองที่ไม่ได้รับการศึกษา และต้องประกอบอาชีพเป็นคนรับใช้ให้กับคนผิวขาว เห็นได้จากการกล่าวถึงคนรับใช้ชาวพื้นเมืองของคิปลิงอยู่หลายครั้งในวรรณกรรมเรื่องต่างๆ รวมไปถึงความผูกพันที่คิปลิงเคยมีให้กับคนรับใช้ชาวพื้นเมืองก็สะท้อนอยู่ในวรรณกรรมของเขาด้วย เช่นในเรื่อง *The Story of Muhammad Din* ที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับคนรับใช้ และความผูกพันระหว่างนายกับลูกของคนรับใช้ ในตอนที่ว่า

Next day there was no Muhammad Din at the head of the carriage-drive, and no 'Talaam, Tahib' to welcome my return. (Rudyard Kipling, 1928 : 301)

ตัวอย่างข้างต้นเห็นถึงความผูกพันที่นายมีให้กับคนรับใช้ที่จะไม่ได้พบอีกแล้ว เนื่องจากเด็กคนนี้ต้องตายเพราะโรคมalaraเรีย และผู้เป็นนายนึกถึงเหตุการณ์ในอดีตที่เคยพบและพูดคุยกับเด็กคนนี้ทุกวัน นอกจากนี้ในวรรณกรรมรวมเรื่องสั้นชุด *Plain Tales from the Hill* แล้วคิปลิงยังกล่าวถึงความผูกพันระหว่างคนรับใช้กับตัวเขาเองในขณะที่เขายังเป็นเด็ก ในวรรณกรรมเรื่อง *Something of Myself* ในตอนที่ว่า

Meeta would tell us stories and Indian nursery songs all unforgotten.... Meeta unconsciously saved me from any night terrors or dread of the dark. But Meeta spoke of it scornfully as 'the head of an animal,' and I took it off my mind as a fetish, good or bad, for it was only some unspecified 'animal' (Rudyard Kipling, 1937 : 3)

จะเห็นได้ว่าคิปลิงได้กล่าวถึงความผูกพันของเขามิให้ต่อคนรับใช้ ซึ่งเป็นภาพความประทับใจที่พบได้ในงานวรรณกรรมที่เขาสร้างขึ้น ซึ่งความประทับใจดังกล่าวจะเป็นการพูดถึงคนพื้นเมืองที่แสดงความซื่อสัตย์ต่อนาย ตามที่คิปลิงได้ไปพบมา จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความผูกพันระหว่างตัวคิปลิงเอง กับคนรับใช้ ทำให้คิปลิงซึมซับแนวคิดที่เชื่อมโยงกับประเพณี วัฒนธรรมของอินเดียเข้าไปในตัวเขาเอง เช่นในตอนที่ยกมาข้างต้นนั้นแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลความเชื่อในเรื่องเครื่องรางว่า หัวของเสือจะทำหน้าที่ดูแลคิปลิงขณะที่คิปลิงเข้านอน เครื่องรางของอินเดียนั้นเป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงความเชื่อที่มีอยู่ในความคิดของคนอินเดีย

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าอาชีพของคนพื้นเมืองที่คิปลิงนำเสนอ นั้นสามารถแบ่งออกมาได้ 2 ลักษณะคือ อาชีพของคนอินเดียที่อยู่ในเมืองก็จะได้อาชีพที่สบายกว่าคนที่อยู่ในชนบท เนื่องจากได้รับผลกระทบของการแพร่ทางวัฒนธรรมของตะวันตก ซึ่งมีความเจริญมากกว่า ทำให้คนที่อยู่ในเมืองได้สัมผัสกับความเจริญเหล่านั้น และปรับตัวเองให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงของสังคม เป็นผลให้คนที่อยู่ในเมืองมีโอกาสและอาชีพที่ดีกว่าคนในชนบท

ส่วนอาชีพของคนที่อาศัยอยู่ในชนบทก็จะมีอาชีพทำไร่ นา หรือเลี้ยงสัตว์อยู่กับธรรมชาติซึ่งเป็นอาชีพที่ใช้แรงงาน และมีความยากลำบาก และยังคงดำรงชีวิตตามแบบดั้งเดิมคือ วิถีชีวิตที่ต้องพึ่งพาธรรมชาติ และปราศจากการแพร่ทางวัฒนธรรม

และความเจริญ ซึ่งส่งผลให้คนอินเดียที่อยู่ในชนบทยังคงรักษาวัฒนธรรม วิถีชีวิต แนวคิด และความเชื่อของตนเองอยู่ได้

การบรรยายถึงเรื่องอาหารก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้เราเห็นถึงเอกลักษณ์ของประเทศอินเดีย หรือลักษณะของความเป็นต่างชาติ หรือความแปลกใหม่ (exotic) เมื่อกล่าวถึงประเทศอินเดียทำให้เรานึกถึงการกินเครื่องเทศ หรือการเผากำยานเพื่อสร้างกลิ่นหอม สิ่งเหล่านี้คิปลิงได้บรรยายให้ผู้อ่านสัมผัสได้ในวรรณกรรมเรื่อง *Kim* ในตอนที่ว่า

as his mouth watered for mutton stewed with butter and cabbages, for rice speckled with strong-scented cardamoms, for the saffron-tinted rice, garlic and onions, and the forbidden greasy sweetmeats of the bazzaars. (Rudyard Kipling, 1901 : 168)

จากตัวอย่างเป็นการกล่าวถึงลักษณะอาหารของประเทศอินเดียที่มีความแปลกในสายตาของชาวตะวันตกที่มีการใส่เครื่องเทศเอาไว้มากมาย นอกจากเรื่องของอาหารที่เต็มไปด้วยเครื่องเทศแล้วคนอินเดียยังชอบเผาเครื่องหอม หรือที่เรียกว่ากำยาน หรือไม้จันทน์ อีกด้วย จากการกินอยู่ของคนอินเดียเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงวัฒนธรรม และวิถีชีวิตที่มีเสน่ห์ และคงความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง และเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้อ่านได้รู้ถึงรายละเอียดของการใช้ชีวิตของคนอินเดีย ซึ่งคิปลิงอธิบายให้เห็นในเรื่อง *Kim* เช่นเดียวกันในตอนที่ว่า

Kim was conscious that beyond the circle of light the room was full of things that smelt like all the temples of all the East. A whiff of musk, a puff of

sandalwood, and a breath of sickly jessamine oil caught his opened nostrils.

(199)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นการบรรยายให้ผู้อ่านรู้ถึงความชื่นชอบของคนอินเดียที่ชื่นชอบเครื่องหอม หรือเครื่องเทศ ซึ่งเป็นของต่างชาติที่มีความแปลก (Exotic) และนิยมที่จะนำเครื่องเทศมาใช้ในชีวิตประจำวัน ประเด็นต่างๆ เนื่องจากเป็นวิถีชีวิตที่ผูกติดกับความเชื่อในเรื่องศาสนา ซึ่งการเผาเครื่องหอมเป็นการกระทำที่ทำเพื่อนำสิ่งดีๆ เข้ามาในชีวิต และเป็นการกระทำบูชาเทพเจ้าตามความเชื่อของคนอินเดีย และโดยมากการใช้เครื่องหอมจะใช้ในงานมงคลเท่านั้น

คิปลิงยังบรรยายถึงบรรยากาศของการแต่งงานแบบอินเดียที่นิยม ใช้เครื่องหอมสำหรับงานมงคล ซึ่งเห็นได้จากตอนที่คิปลิงบรรยายไว้ว่า

a marriage procession would strike into the Grand Trunk with music and shoutings, and a smell of marigold and jasmine stronger even than the reek of the dust. One could see the bride's litter, a blur of red and tinsel, staggering through the haze, while the bridegroom's be wreathed pony turned aside to snatch a mouthful from a passing fodder-cart. (Rudyard Kipling, 1901 : 86)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการให้ภาพบรรยากาศการแต่งงานแบบอินเดียที่มีสีสันแบบตะวันออกที่เป็นสิ่งที่บรรยายให้เห็นถึงวัฒนธรรมของประเทศอินเดียอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นการประดับเครื่องแต่งการที่มีความแปลก การแต่งงานของคนอินเดียเป็นสิ่งที่สะท้อนความเป็นอินเดียที่มีวิถีชีวิตติดอยู่กับความเชื่อ และพิธีกรรม จากประเพณีการแต่งงานคิปลิงยังบรรยายให้ผู้อ่านเห็นถึง การปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนาเอาไว้อีกด้วย

การแต่งกายอีกประเด็นหนึ่งที่เป็นเอกลักษณ์ซึ่งแสดงให้เห็นความเป็นชนชาติอินเดีย และเมื่อคนอินเดียปรากฏตัวที่ไหนการแต่งกายก็เป็นสิ่งที่บอกว่าเป็นคนในชาติใด ซึ่งการแต่งกายนี้เป็นสิ่งที่สะท้อนวัฒนธรรม แนวคิด ความเชื่อ ซึ่งปรากฏออกมาเป็นเสื้อผ้า เครื่องประดับ การแต่งกายที่มีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง และการแต่งกายนี้เองก็เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงความเป็นอินเดีย และ ความแปลกใหม่ (exotic) ซึ่งคิปลิงได้บรรยายถึงการแต่งกายให้ผู้อ่านรับรู้เอาไว้หลายตอนในวรรณกรรมของเขา เช่น ในวรรณกรรมเรื่อง *Kim* ในตอนที่คิปลิงอธิบายถึงตัวละครประกอบในเรื่องเอาไว้ว่า

There was a gold- embroidered Peshawar turban cap, rising to a cone, and a big turban-cloth ending in a fringe of gold. There was a Delhi embroidered waistcoat to slip over a milky white shirt, fastening to the right, ample and flowing ; green pyjamas with twisted silk waist -string; and that nothing might be lacking russia- lather slippers, smelling divinely, with arrogantly curled tips. (Rudyard Kipling, 1901 : 229)

นอกจากการแต่งกายของผู้ชายแล้ว คิปลิงยังกล่าวถึงการแต่งกายของผู้หญิงเอาไว้อีกด้วยว่าผู้หญิงจะสวมกำไลมือ กำไลข้อเท้าที่มีเสียงกรังกริ่ง ในตอนที่ว่า

She shook with laughter till her bracelets and anklets jungled. (Rudyard Kipling, 1901 : 170)

และในเรื่อง *The Jungle Book I,II* ที่มีการกล่าวถึงเรื่องเครื่องแต่งกายของผู้หญิงเอาไว้ว่า

"Let me look," said a woman with heavy copper rings on her wrists and ankles, and she peered at Mowgli under the palm of her hand. (Rudyard Kipling, 1894 :57)

นอกจากการนำภาพการแต่งกายของชาย หญิงชาวอินเดีย มาใส่ในวรรณกรรม เพื่อให้เห็นภาพวรรณกรรมที่นำเสนอภาพอินเดียแล้ว คีปลิงยังนำเสนอให้ผู้อ่านเห็นถึงวิถีชีวิตของคนอินเดีย โดยคีปลิงได้บรรยายถึงสภาพบ้านเรือนของคนอินเดีย พร้อมทั้งพูดถึงเครื่องครัวที่คนอินเดียนิยมใช้ คือ เครื่องครัวที่ผลิตจากทองแดง ซึ่งเห็นได้จากการบรรยายถึงสภาพบ้านของเมซัวในเรื่อง *The Jungle Book* เอาไว้ว่า

The crowd parted as the woman beckoned Mowgli to her hut, where there was a red lacquered bedstead, a great earthen grain-chest with funny raised patterns on it, half a dozen copper cooking-pots, an image of Hindu god in a little alcove, and on the wall a real looking glass, such as they sell at the country fairs for eight cents. (Rudyard Kipling, 1894 : 57)

คีปลิงยังกล่าวถึงการแบ่งเชื้อชาติระหว่างคนพื้นเมือง และคนขาวออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน จากการบรรยายถึงการแบ่งแยกที่อยู่อาศัยของตัวละครพื้นเมือง และตัวละครตะวันตกในเรื่อง *His Chance in Life* ในรวมเรื่องสั้นชุด *Plain Tales from the Hill* ในตอนที่ว่า

You cross, in time, the Borderline where the last drop of White blood ends and the full tide of Black sets in. It would be easier to talk to a new-made Duchess on the spur of the moment than to the Borderline folk without

violating some of their conventions or hurting their feelings. (Rudyard Kipling, 1928 : 77)

ความหลากหลายทางศาสนาในประเทศอินเดียไม่ว่าจะเป็นความเชื่อในเรื่องเทพเจ้า เรื่องไสยศาสตร์ และเรื่องการทำพิธีทางศาสนาที่มักปรากฏในวรรณกรรมของคิปลิงแทบทุกเรื่อง สาเหตุหลักที่ทำให้เกิดความหลากหลายขึ้นในสังคมอินเดีย คือ อินเดียเป็นประเทศที่มีประชาชนที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ บางครั้งคิปลิงได้นำประเด็นดังกล่าวมานำเสนอเพื่อแสดงให้เห็นถึงความมั่งงายของคน ซึ่งก่อให้เกิดภัยกับตนเอง เช่นในเรื่อง *The Jungle Book* ที่กล่าวถึงพระที่มีอิทธิพลกับคนทั้งหมู่บ้าน ทำตัวเป็นผู้เบียดเบียนคนที่ปราศจากทางสู้ และนำความเชื่อของผู้อื่นมาเป็นเครื่องมือในการหาประโยชน์ใส่ตน เช่นในตอนที่ทุกคนในหมู่บ้านต่างพากันเชื่อนักบวช รวมไปถึงเมซัว (แม่เลี้ยงที่เป็นมนุษย์ของเมาคลี) ว่าเมาคลี คือ ลูกที่หายไปในอดีต ในตอนที่กล่าวไว้ว่า

The priest was a clever man, and he knew that Messua was wife to the richest villager in the place. So he looked up at the sky for a minute, and said solemnly: "What the jungle has taken the jungle has restored. Take the boy into thy house, my sister, and forget not to honour the priest who see so far into the lives of men" (Rudyard Kipling, 1901 : 57)

และในตอนนี้นักบวชบอกเมาคลีว่าพระเจ้าจะโกรธถ้าเมาคลีกินมะม่วงของพระ แต่เมาคลีไม่เชื่อ และยังท้าทายพระให้แสดงให้เมาคลีดูด้วยว่าทำให้เทพเจ้าโกรธได้อย่างไรในตอนที่ว่า

He certainly had no notion of what fear was, for when the village priest told him that the god in the temple would be angry with him if he ate the priest's mangoes, he picked up the image, brought it over to the priest 's house, and asked the priest to make the god angry and he would be happy to fight him. It was a horrible scandal, but the priest hushed it up, and Messua's husband paid much good silver to comfort the god. (Rudyard Kipling, 1894 : 59)

ในเรื่องสั้นเรื่อง *In the House of Suddhoo* กล่าวถึงชายแก่ชื่อสัตรุ เป็นคนพื้นเมืองอินเดียที่มีความเชื่อเรื่องมนต์ดำ หรือมนต์ขาวว่าที่สามารถช่วยคนให้รอดพ้นทุกข์ภัยได้ หรือในทางกลับกันก็สามารถที่จะทำร้ายคนได้เช่นกัน ในภาษาอินเดียจะเรียกมนต์ดำ หรือมนต์ขาวว่า Jadoo ชายแก่ผู้นี้หลงเชื่อช่างกลึงเหล็กที่โกหกเขาว่าสามารถช่วยเหลือลูกชายของตนที่กำลังตกอยู่ในอันตราย แต่จะต้องเสียเงินเพื่อประกอบพิธีกรรมในการช่วยเหลือ และยินยอมทำตามสิ่งที่ช่างกลึงเหล็กหลอก ซึ่งเห็นได้จากคำวิจารณ์ของจาคุในตอนที่ว่า

Suddhoo has lost his strength and his wits. See now! I had hoped to get from Suddhoo many rupees while he lived, and many more after his death; and behold, he is spending everything on that offspring of a devil and a she-ass, the seal-cutter. (Rudyard Kipling, 1928 : 153)

เรื่อง *Kim* ก็มีการเล่าถึงความเชื่อเรื่องผีผู้หญิงที่มีความน่ากลัว และเป็นผู้นำความทุกข์ หรือหายนะมาให้ผู้ชาย คิม ได้ยินเรื่องเล่านี้จากมาหับอาลี ในตอนที่กล่าวว่า

A *churel* is the peculiarly malignant ghost of a woman who has died in child-bed. She haunts lonely roads, her feet are turned backwards on the ankles, and she leads men to torment. (Rudyard Kipling, 1901: 186)

นอกจากนี้ในเรื่อง *By Word of Mouth* เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงความลึกลับในเรื่องภูตผีปีศาจ หรือการกลับมาหลังจากความตาย ในตอนที่นางคูมัวส์ป่วยด้วยโรค และเสียชีวิต เป็นผีกลับมาให้คนรับใช้และสั่งคนรับใช้ให้ไปบอกนายผู้ชายว่าจะไปพบนายคูมัวส์ในเดือนหน้าทีนี้คนเดียว ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงประเด็นการนำเสนอเรื่องดังกล่าว จะเห็นได้ว่า คิปลิงได้นำความเป็นจริงเรื่องโรคระบาดที่เกิดขึ้นในประเทศอินเดียมาผูกเป็นเรื่อง ทำให้เห็นถึงความลึกลับการการตาย และแสดงให้เห็นถึงความรักที่ยิ่งใหญ่ที่ภรรยาให้สามีอีกด้วย

ส่วนในเรื่อง *The Jungle Book* คิปลิงได้สร้างตัวละครคนพื้นเมืองที่มีความมกมาย ติดอยู่กับความเชื่อในเรื่องเทพเจ้า หรือผี เช่นในตอนที่มีแมคลีสามารถฆ่าเสือได้ต่างๆ ที่ยังเป็นเด็ก ทำให้คนในหมู่บ้านเชื่อว่าแมคลีเป็นเด็กที่ถูกผีเข้าสิง เช่นในตอนที่บ้านเคโอกล่าวถึงคิมไว้ว่า

Buldeo was explaining how the tiger that had carried away Messua's son was a ghost-tiger, and his body was inhabited by the ghost of a wicked, old money-leader, who had died some years ago. "And I know that this is true," he said, "because Purun Dass always limped from ... (Rudyard Kipling, 1894 : 60)

นอกจากการกล่าวถึงเรื่องผีที่เป็นความเชื่อของคนอินเดีย ยังมีกรกล่าวถึงความเชื่อของคนฮินดูในเรื่องการรักษาโรคโดยการเขียนชื่อปีศาจลงบนแผ่นหนังเพื่อ

เก็บเอาไว้รักษาโรค ความเชื่อของคนอินเดียดังกล่าวเป็นสิ่งที่เด่นเอกลักษณ์ของคนอินเดีย ซึ่งสะท้อนถึงความแปลก(exotic) ที่ปรากฏในงานเขียน คิปลิงบรรยายไว้ในเรื่อง *Kim*

And in the evenings he wrote charms on parchment – elaborate pentagrams crowned with the names of devils – Murra, and Awan the companion of Kings – all fantastically written in the corners. More to the point, he advised Kim as to the care of his own body, the cure of fever-fits, and simple remedies of the Roads. (Rudyard Kipling, 1901 : 227)

ในตอนที่กำลังถึงการรักษาโรคด้วยการประกอบพิธีกรรมในตอนที่ว่า

Then the room filled with smoke – heavy, aromatic, and stupefying. Through growing drowse he heard the names of devils – of Zulbazan, Son of Eblis, who lives in bazaars and paraos, making all the sudden lewd wickedness of wayside halts, of Dulhan, invisible about mosques, the dweller among the slippers of the Faithful... (Rudyard Kipling, 1901 : 239)

นอกจากนี้มีการกล่าวถึงความหลากหลายทางสังคมที่ปรากฏในประเทศอินเดีย ความหลากหลายทางสังคมเป็นสิ่งที่เด่นเอกลักษณ์ของประเทศอินเดีย ซึ่งคิปลิงได้กล่าวเอาไว้ในวรรณกรรมว่าในประเทศอินเดียมีการแบ่งคนในสังคมออกเป็นพวกต่างๆ กัน ซึ่งเรื่อง *Miss Youghal's Sais* ในตอนที่บรรยายถึงคนอินเดียเชื้อชาติต่างๆ

I say,' began the moneylender, pursing his lips,'that there is not one rule of right living which these te-rains do not cause us to break. We sit, for example, side by side with all castes and peoples. (Rudyard Kipling, 1907 : 42)

จะเห็นได้ว่าคิปลิงได้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับคนอินเดียในทุกๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นวิถีชีวิต การประกอบอาชีพ และความเชื่อของคนอินเดียที่ผสมผสานอยู่ในการดำเนินชีวิตของพวกเขา คิปลิงได้นำภาพการใช้ชีวิตของคนอินเดียเหล่านั้นมาเป็นข้อมูลในการสร้างวรรณกรรมของเขา ทำให้วรรณกรรมของคิปลิงเป็นวรรณกรรมที่เต็มเปี่ยมไปด้วยกลิ่นไอของประเทศอินเดีย และเป็นวรรณกรรมที่น่าเสนอภาพอินเดียให้ผู้อ่านได้รับรู้อย่างชัดเจนในทุกแง่มุมของอินเดีย แต่นอกจากความเชื่อ และวิถีชีวิตที่ปรากฏอยู่ในวรรณกรรมของคิปลิงแล้ว สิ่งมีความสำคัญอีกสิ่งหนึ่งที่คิปลิงนำเสนอให้ผู้อ่านได้รับทราบก็คือวิถีชีวิต วัฒนธรรม และจารีต ประเพณี ที่แทรกอยู่ในการนำเสนอวรรณกรรม

คิปลิงกล่าวถึงวัฒนธรรมของผู้หญิงที่มีลักษณะที่เด่นชัดคือ หญิงที่แต่งงานและมีสามีแล้วไม่สามารถที่จะพบ หรือปฏิสัมพันธ์กับคนที่อยู่ภายนอก หรือมองออกไปยังโลกภายนอกได้ ซึ่งเห็นได้จากเรื่องสั้นเรื่อง *Beyond the Pale* ในชุดรวมเรื่องสั้นเรื่อง *Plain Tales from the Hill* ในตอนที่คิปลิงใช้น้ำเสียงของผู้เล่าอธิบายถึงลักษณะของการกักขังของหญิงชาวอินเดีย ในตอนที่ว่า

At the head of the Gully is a big cowbyre, and the walls on either side of the Gully are without windows. Neither Suchet Singh nor Geur Chand approve of their women-folk looking into the world (Rudyard Kipling, 1928 : 171)

นอกจากการให้ภาพที่แสดงให้เห็นถึงประเพณีที่เกี่ยวกับสตรี การแต่งงาน และการประกอบพิธีเพื่อรักษาโรคแล้ว ยังมีการกล่าวถึงการสักการะเทพเจ้าต่างๆที่เป็นที่นับถือของคนอินเดีย เช่นในตอนที่บ้านเดโอให้กุนินมวว์ เป็นการบูชาเทพเจ้าซึ่งเห็นได้จากตอนที่ว่า

There was a hole under the platform where a cobra lived, and he had his little platter of milk every night because he was sacred; (Rudyard Kipling, 60)

ตัวอย่างข้างต้นแสดงการประกอบพิธีกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความเชื่อที่ว่ากูเป็นพระเจ้า จึงต้องสักการะพระเจ้าด้วยการให้กุนินมวว์ งานวรรณกรรมของคิปลิงเป็นวรรณกรรมที่ให้ภาพประเทศอินเดียให้ผู้อ่านได้เห็นอย่างชัดเจน ทั้งเรื่องวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมประเพณีภาพที่ปรากฏในวรรณกรรมเป็นภาพที่แปลกใหม่(exotic) และมีความเป็นตะวันออกอยู่มาก ซึ่งความเป็นตะวันออกเหล่านี้เองที่สร้างให้วรรณกรรมของคิปลิงจัดอยู่ในวรรณกรรมที่นำเสนอเรื่อง Exotic โดยคิปลิงให้ภาพ และกลิ่นของความเป็นตะวันออกออกมาอย่างชัดเจน เช่น การกล่าวถึงวิถีชีวิต ความเชื่อ ที่ไม่มีในประเทศทางแถบตะวันตก

ในวรรณกรรม โดยคิปลิงได้นำข้อมูลที่เก็บเกี่ยวได้จากประสบการณ์มาสร้างเป็นวรรณกรรมที่สร้างสีสันให้กับวงวรรณกรรมสมัยนั้นอีกด้วย เนื่องจากในสมัยนั้นมีนักเขียนที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องอินเดียน้อยมาก จึงทำให้งานของคิปลิงเป็นงานที่แปลกใหม่ในสายตาคนตะวันตกในสมัยนั้น และนับได้ว่าคิปลิงได้หยิบยื่นภาพอินเดียให้กับผู้อ่านที่เป็นชาวอังกฤษจากการอ่านวรรณกรรมของคิปลิง ทำให้คนอังกฤษรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับประเทศอินเดีย โดยถ่ายทอดผ่านการตีความของรัศยาร์ด คิปลิง